

לבין הפצצות כפריים שלווים מהאוויר?

סליחה, טעות בהפיצה

כמה מתושבי העיר העירייה חצבייה שבבנון, מנסים לכבות את האש שאחזה באחד מבתי הכפר, כתוצאה מההפצצה האווירית הממושכת שנערכה עליו בשבוע שעבר ע"י מטוסי חיל האוויר.

הנסיון להחיל על הפצצת חצבייה את הטענה כי „בכל פעולה צבאית אין להימנע גם מפגיעה באזרחים הנקלעים ל- מקום הקרב, אינו תופס לגבי חצבייה, כאן אין מדובר באזרחים שנקלעו לתוך מחנה חבלנים שהופצץ, או בכפר שהחלי נים התאכסנו בין בתי תושביו. הפצצת חצבייה, כפי שתוארה עליידי העיתונאים- הורים שחשו למקום, הייתה בפירוש הפצצה של מטרה אזרחית, שנועדה לזרוע בה מות והרס.

מהמדיניות והשיטה, אלא גם בשל העובד דה שרק ימים מספר קודם להפצצה, התיפרסמה חצבייה כעיריה הלבנונית שתושביה התנגשו ישירות עם הפידאיון, תבעו מהם לפנות את שטחי העיריה. אבל בשטף המאורעות של השבוע עבר, ובגלל הרקע המיוחד שלהם, נשארו תושבי ישראל קהים למשמעות החמורה של הפצצת חצבייה.

קהות חושים

עוכרה שההפצצה נערכה 3 שבועות בלבד אחרי הטבח בערו שלושית היפאנים בנמל התעופה בלוד, בשליחות בסדר, אבל מזה עם התיק ההוא!...

השבו. יתכן שכך היתה התמונה ממשכה להצייר בעיני אזרחי ישראל, לולא גילה השבוע ממלא מקום ראש הממשלה, יגאל אלון, כבדרך אגב, בשעת אזכרה ליצחק

קאריקטורה של דוש ב"מערוב"

טבנקין בעין-חרוד, כי הפצצת חצבייה, שהיא מרכז רוחני של הדרוזים בלבנון, נגרמה בשל טעות טכנית. מטוסי חיל-האוויר, שנשלחו לפגוע במטרות בתוך ה- כפר, פשטו החטיאה את המטרות. הסערה שעורר גילוי של אלון, אשר הוגדר על ידי יריבו כמישגה פוליטי, איימה השבוע להפוך לפרשה חדשה. הי ויכוח הפומבי היה נטוש על כך אם צריכה ישראל להודות במישגים שעושים חיליה ואם האיש שצריך לבשר זאת לעולם הוא שר החינוך והתרבות.

החזית העממית לשחרור פלסטין, התקבלה אצל רבים, כמעשה-נקם ותגמול, ששוטו המשמעו, על מה שאירע בלוד. בנוסח: הם הרגו 28 איש בלוד, אנחנו הורגים 48 איש בחצבייה. רבים מאזרחי ישראל, הניזונים רק מ- אמצעי התיקשורת הממוסדים, התקשו ל- עכל מה גרם להתרגשות בעולם ולתגובה נזעמת על ההפצצה, שהולידה את כינוס מועצת הבטחון. את התחושה של האזרח הישראלי הממוצע היטיב להמחיש קא-ריקטוריסט קריאל ("דוש") גרדוש, שצייר במערוב, את הישראלי הקטן יושב ועושה חשבון, כשהוא מייחס את הפצצת חצבייה לפגיעה באוטובוס בחמון, תובע פער-לתגקם דומה לסגירת החשבון גם על ליל הטבח בלוד.

במונטריאול שבקנדה נכנס פושע מטורף לחנות מעדנים, ציווה על ארבעה מעובדי התנות להכנס למקור המצרכים הגדול שבחנות, וכשעשו כמיצותו תחת איומי אקדה, ירה בהם והרג את כולם. אחד מהארבעה היה הגולה הישראלי לשעבר, קצין בחטיבת גבעתי במלחמת העצמאות, שהתכונן לשוב לישראל.

בדר אסלאם בירת טאזאניה, נכנסה מכונית פרטית נושאת לוחית זיהוי זרה, לאזור בטחון סגור בפרברי הבירה, חיילים חמושים ציוו על נוסעי המכונית לעצור. אלה לא הבינו כנראה מה רוצים מהם, המשיכו לנסוע, כאשר חסמו את דרכם הם יצאו מתוך המכונית, השומרים רים במקום טענו כי נראה היה להם שנוסעי המכונית רוצים לברוח. הם ירו בהם והרגום. רק אחרי-כך הסתבר שהיו אלה שני צעירים ישראליים, הלל בן-חיים ואיתן דסקל תבירי קיבוץ בית-אירן, שיצאו למסע טיולים באפריקה, נקלעו בטעות לאזור הבטחון הסגור בטאזאניה ושילמו על כך בחייהם.

בהמבורג שבגרמניה נחת השבוע מטוס בריטי שהיה בדרכו משבדיה לבריטניה. נחיתת חירום נעשתה כדי לאשפז את אחד הנוסעים, שניסה להתאבד בתא הנחיתה שבמטוס בעת הטיסה. האיש, שניסה לחתוך את אמות ידיו וגרונו, התגלה כדוד רינג, אזרח ישראלי, עולה חדש מרוסיה שיצא לשבדיה כדי ל- פרסם שם את כתביו, החוזר משטוקהולם ללונדון משום שלא היתה לו אשרה.

יותר מדי מתים. היו אלה ידיעות שוליות, בידיעות הראשיות שהעסיקו את השבוע את העולם, תפסה ישראל את מקום הכבוד הקבוע שלה כדבר מאליו.

אילו היה יצור מהמאדים מגיע השבוע אל כדור הארץ, וקורא את העיתונות הבינלאומית, היה מגיע ללא ספק ל- מסקנה מהירה כי ישראל אינה אלא מעצמת-על, בעלת מאות מיליוני תור-שבים, שרועותיה פרושות על פני העולם כולו.

יותר מדי ישראלים מתו השבוע ב- רחבי העולם יותר מדי לא ישראלים מתו השבוע מידי ישראלים (ראם מסגרות), כדי לשכנע אנשים חמימים שלא קיים משהו בדומה ל"קשר הי-ישראלי".

הממשלה

על דאטפת

אטפוך

אפילו מנהיג האופוזיציה הימנית, מנחם בגין, שאינו נמנה על מעריציו המושבעים של שר-החוזק אבא אבן, נחלץ השבוע לעזרתו של השר. במאבקו נגד השגריר הישראלי בושינגטון, יצחק רבין, שלא רק שאינו מדווח על מעשיו לשר שלה, אלא שבעת ביקורו בארץ אינו מוצא לנכון אפילו לשוחח עימו שיחת נימוסין, נעזר אבן בבגין.

"זה אינו ממלכת", טען בגין. אבל שתי שורות שהתפרסמו השבוע בפומן מחורזו הזכירו לאבן נשכחות.

בפומן שהתפרסם במערב תחת ה- כותרת מי חכמה לרבין, נאמר, בין השאר: „ואם הוא (רבין) מדווח לראש-הממשלה ולא דווקא לאבן זה כבר / יפגשו שר-החוזק בערבו השגרירי ויגלה כי עשה אותו דבר..."

הרמו כוון לתקופת כהונתו של אבן כשגריר ישראל בושינגטון. באמצע שנות החמישים, בשיא פעילות התגמול הישראליות, היה אבן נהג לעקוף את השר הממונה עליו, משה שרת, ולדווח ישירות לראש-הממשלה, דוד בן-גוריון.

האיש שהזכיר לאבן את הנשכחות ב- הערוים צריך היה לדעת זאת. היה זה יעקב שרת, בנו של משה שרת שנפטר לפני עשר שנים.